

Giải quân quân chót về tay cộng sản luôn!
 NAN CHỤP MỮ LÀM TÊ LIỆT HÀNG NGŨ CỘNG SẢN!

TÔN THẬT THIÊN

Chụp mũ!

Dân chúng miền Nam ai mà không biết hai danh từ này: hai danh từ khủng khiếp, hay nói cho đúng hơn, hai danh từ khủng bố, vì dùng nó là một trong những phương thức thông thường nhất của những người trong các phe phái quốc gia để bôi lọ lẫn nhau để tê liệt lẫn nhau trong cuộc tranh dành quyền chức và thế lực. Hậu quả là những người quốc gia chụp mũ nhau dọn đường cho bộ đội cộng sản tiến vào Sài Gòn, và tất cả đều phải bỏ xứ chạy rông ra ngoại quốc!

Tưởng rằng bị mang họ Lưu - Lưu là lưu vong (như ông Ấu Trường Thanh đã nói với tôi) - là một bài học chua chát làm cho những người trong phe phái quốc gia từ bỏ tật đó.

Nhưng không!

Những người Việt họ Lưu mới này lại càng khoái cái trò chụp mũ còn hơn lúc còn ở trong xứ, hay, nói đúng hơn, lúc còn xứ mà ở. Ở tha hương, thường thường người ta cảm thấy xót xa hơn và *cân* đoàn kết hơn. Những người Việt mình thì trái lại. Ở đâu cũng giữ tính thuần túy Việt Nam! Do đó, họ chụp mũ nhau xả láng và loạn xạ. Đến nỗi trong một buổi hội thảo chống cộng ở Pa-ri năm nay, một người Pháp có tiếng là bênh vực người Việt phải hết sức phẫn

nộ, vì một người Việt khác, khét tiếng lá chống cọng, đang tìm đủ cách làm cho tan rã cuộc hội thảo này trước khi khai mạc, và phương thức cổ điển kiểu Việt Nam là chụp mũ một số người Việt khác tham dự hội thảo là thế này thế nọ để làm nản lòng một số người Pháp muốn tham dự hội thảo. Người Pháp này nói với tôi rằng ông đã cảnh cáo ông chống cọng kia rằng "mấy anh mà còn tiếp tục trò bôi nhọ nhau nữa thì tôi sẽ bỏ rơi mấy anh luôn!"

Riêng tôi, đã mất rất nhiều thì giờ đi hoà giải những người phía chống cọng, nhiều khi tôi tự hỏi tại sao người mình lại như vậy, và đặc biệt tại sao người phía quốc gia lại như vậy, để đến nỗi hàng ngũ phân tán và đi đến thất bại trong công cuộc chống cọng. Nhưng gần đây, tôi khám phá ra rằng chụp mũ không phải là độc quyền của phe quốc gia, mà cọng sản cũng là nạn nhân của căn bệnh này, mà lại còn nặng hơn phe quốc gia nữa! Họ đã bị tê liệt vì nó! Và *cuối cùng, đang tan rã vì đi đến diệt tiêu vì nó!*

Chắc các độc giả đều có nghe nói rằng Đại hội 9 vừa rồi (của Trung Ương Đảng) đã tiết lộ rằng trong ba năm qua Đảng đã được trình 10 bản dự thảo Cương lĩnh mà bản nào cũng bị bác. Như vậy có nghĩa là hàng ngũ của Đảng phân tán đến nỗi bây giờ Đảng không có một cương lĩnh chung để hướng dẫn hành động của đảng viên mọi cấp. Nói một cách khác, trong ĐCSVN, nay mạnh ai nấy kéo, mạnh ai nấy làm, chẳng còn nguyên tắc, đường lối, chính sách gì chung cả.

Suy rộng ra, hiện nay Việt Nam đang và sẽ tiếp tục sống trong tình trạng hỗn loạn, vì trong thực tế, Việt Nam hiện nay tuy có quốc hội, có chính phủ, nhưng vô chính quyền vì chính quyền hiện tại là ĐCSVN, mà tuy là độc quyền, độc tài, nhưng Đảng

không biết phải đi hướng nào!

Chắc nhiều người còn nhớ trong thời chiến tranh, các ký giả và học giả thân cộng như Lacouture, Devillers, Bernard Fall, Paul Mus, muốn hạ uy tín của phe quốc gia và đề cao phe cộng sản thường nhắc đến sự chia rẽ phân tán của hàng ngũ quốc gia và kỷ luật và nhất trí của phe cộng sản. Nhưng ngày nay chính cộng sản tiết lộ và nhấn mạnh sự phân tán chia rẽ của họ.

Trên đây tôi đã nhắc đến Đại hội 9 của Trung Ương ĐCSVN. Những người giúp tôi hiểu rõ tại sao cộng sản Việt Nam bị tê liệt như ngày nay là Trần Xuân Bách. Trước khi bị thanh trừng vào dịp đại hội 9, ông ta là ủy viên Trung Ương, ủy viên Chính trị bộ, nhân viên Ban thư ký của Đảng, một đảng viên thứ bự.

Từ 1975 đến nay ĐCSVN càng ngày càng lụn bại không phải chỉ vì tập đoàn lãnh đạo của họ cù lằn và ù lỳ, mà cũng vì nạn chụp mũ làm cho mọi người tê liệt. Tại sao? Lý do đã được Bách giải thích trong một bài phân tích tình hình Đảng đảng trong Tạp chí cộng sản, là tạp chí học tập lý luận của Đảng (số 2-1990). Bách phàn nàn Đảng không đổi mới được vì chỉ bám vào chủ nghĩa xã hội "kiểu cũ", bằng "công thức lý luận xơ cứng và bạo lực", "mắc những điều ngu xuẩn", và tiến triển "trên chu vi của hình tròn" v.v...vì ngoài tâm lý bài ngoại còn "bị tâm lý chụp mũ".

Theo Bách, đảng viên ĐCSVN các cấp sợ nhất là bị chụp năm cái mũ sau đây: 1) mất cảnh giác; 2) chệch hướng xã hội chủ nghĩa; 3) lệch lạc hữu khuynh; 4) sùng bái phương Tây; 5) không nắm vững nguyên lý Mác-Lê.

Tâm lý sợ chụp mũ là sức cản đổi mới và sáng tạo. Theo

Bách, tuy không ai nói ra "năm cái mũ ấy như sức mạnh vô hình bay lơ lửng quanh tâm hồn chúng ta, ám ảnh chúng ta". Và tâm lý đó đưa đến thái độ "an toàn nhất là bảo vệ mình, bảo gì làm nấy, nói gì nghe vậy, thảo luận xuôi chiều, nói dựa và làm theo một cách thụ động. Rốt cục là dấn chân tại chỗ, quá trình đổi mới có thể sẽ tiến triển trên chu vi của hình tròn". Nói một cách khác, đổi mới mà Nguyễn Văn Linh và đồng đội hô hoán chỉ là một cuộc chạy vòng tròn. Vẫn trò bịp bợm, liêng bài ba lá!

Xét kỹ ra thì Bách quá tốt đối với ^{đảng cũ trong} Chính-trị bộ ĐCSVN. Mấy lâu nay, thay vì chạy vòng tròn thì họ chạy bung xung theo chiều một mũi tên chỉ ngược và chỉ xuống! Ngay cả những phần tử mới nhìn qua tưởng là muốn đổi mới thực sự như Bùi Tín, chủ nhiệm báo Nhân Dân vừa "nhảy rào" ở Pa-ri và đưa ra một bản kiến nghị kêu gọi cải cách, một hành động có thể coi là táo bạo, nhưng đề nghị táo bạo của ông ta vẫn chỉ là trở lui lại tên Việt Nam Dân Chủ Cộng Hoà và Đảng Lao Động Việt Nam, nghĩa là chỉ loay hoay trong công việc vớt vát cái gì bây giờ đã củ rích và chỉ nhằm mục đích cứu Đảng thay vì cứu xứ sở và dân tộc ra khỏi cảnh lầm than hiện nay.

Bùi Tín chắc cũng sợ bị chụp mũ là "thiếu trung kiên" với Đảng! Nhưng còn muốn trung kiên với Đảng thì không thể nào trở về với dân tộc. Giữa Đảng và dân tộc còn cái mũ trắng, hay hồng, mà nhiều người tuy đã thức tỉnh nhưng còn do dự chưa dám đội lên!

Cái bệnh sợ chụp mũ ghê gớm thật!